

варя Хитранчо.

—Елхата ни прѣкрива, тя е нашиятъ пазачъ . .
Ехъ, че радостно се живѣе всрѣдъ тѣзи вѣчно
зелени дрѣвчета . . . казва Веселанчо.

А хитрата Кума-лиса отдавна е подушила скри-
валището на малкитѣ зайчета. Тя ги дебне задъ
елхата, подъ мустакъ се подсмива и тихо си дума:

—Ехъ, заенца-баенца! Вие си мислите, че азъ
ви не виждамъ. Горкитѣ, колко се мамите! Азъ
чувамъ и разбирамъ какво си приказвате. Ахъ,
вие малки, хитри гадинки! Нѣма да ме надхитри-
те! Едно по едно ще ви ловя и ще си правя сла-
дка закусчица . . .

Но и зайчетата не сж глухи и слѣпи. Тѣ за-
бѣлѣзаха хитрата Лисана, па хайде, бѣжъ, изъ
гората! . . .

Зеленогоровъ.

Момиченцето и горската царица.

(приказка).

ѣкога една жена накарала момичен-
цето си да донесе вода отъ горско-
то кладенче.

Момиченцето послушало майка
си. Вчесало си косицата, прѣпасало си престилчи-
цата, съ стомничка за вода и съ кошничка за яго-